

Prelatovo pismo (rujan 2008.)

Kako primamo protivštine:
bolesti, osobne neuspjehe,
nepravedne napade, poteškoće
u društvenom ili obiteljskom
životu?

21.09.2008.

Najdraža moja djeco! Neka mi Isus
čuva kćeri i sinove!

Prije nego započnem temu ovoga
pisma želio bih zahvaliti Bogu što
smo mogli živjeti onaj «*omnes cum
Petro*». Sasvim doslovno:

omogućujući da se u Kenthurstu osjeća kao kod kuće, pridonijeli smo djelovanju svetoga Oca kao Petrova nasljednika te njegovu odmoru. Nastojmo pomagati Papi te se moliti također i za njegove suradnike.

Puno je puta Benedikt XVI. govorio o apostolu Pavlu i želimo ostati u potpunom skladu s njim. Sada razmotrimo kako je, nakon što se obratio na putu za Damask, Savao imao jasnu svijest o tome da su njegov poziv i njegovo poslanje tijesno povezani s tajnom Križa. I Ananiji, koji je odbijao izići Pavlu ususret kako bi ga krstio, sam je Isus objasnio: *«On mi je oruđe izabrano da ponese ime moje pred narode i kraljeve i sinove Izraelove. Ja ću mu uistinu pokazati koliko mu je za ime moje trpjeti.»*^[1]

Sama egzistencija svetoga Pavla bila je postojano ostvarenje tih Gospodinovih riječi. Odgovorivši na

milost bez postavljanja uvjeta, samo se brinuo za to kako će upoznati i omogućiti drugima da upoznaju Isusa Krista, stavljajući pred oči novih kršćana lik Sina Božjega koji je postao čovjekom, umro i uskrsnuo za naše spasenje. U *Poslanici Galaćanima*, govoreći o tome što je život u Kristu, kojem je težio od trenutka svog obraćenja, potvrđuje: «*Cristo confixus sum cruci - S Kristom sam razapet.*»[2] I upravo je posljedica toga tijesnog jedinstva mistično poistovjećenje s Njim, u svakodnevnom potpunom predanju: «*Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist.*»[3]

Ta ujedinjenost s Kristom na križu ne svodi se u Apostolovu životu samo na teoriju. U jednom od autobiografskih tekstova u svojim poslanicama on iznosi što to uistinu znači, za njega, umrijeti s Kristom. «*Od Židova primio sam pet puta po četrdeset manje jedan. Triput sam bio šiban, jednom*

kamenovan, triput doživio brodolom, jednu noć i dan proveo sam u bezdanu. Česta putovanja, pogibli od rijeka, pogibli od razbojnika, pogibli od sunarodnjaka, pogibli od pogana, pogibli u gradu, pogibli u pustinji, pogibli na moru, pogibli od lažne braće; u trudu i naporu, često u nespavanju, u gladi i žeđi, često u postu, u studeni i golotinji! Osim toga, uz drugo, salijetanje svakodnevno, briga za sve crkve. Tko je slab, a ja da ne budem slab? Tko se sablažnjava, a ja da ne izgaram?»[4]

To su neki reci Druge poslanice Korinćanima, koji se ne čitaju bez osjećaja i zahvalnosti. Jer Pavao, pun radosti, prisjeća se svojih patnji zbog Gospodina, kao razapet s Njim na križu: «Najradije ću se, dakle, još više hvaliti svojim slabostima da se nastani u meni snaga Kristova. Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima,

tjeskobama zbog Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak.»[5]

Komentirajući neke slične apostolove riječi, Benedikt XVI. potvrđuje kako **«Sveti Pavao ne živi za sebe samoga, za svoju pravdu. Živi iz Krista i s Kristom: dajući se i ne tražeći sebe niti gradeći samoga sebe. To je nova pravednost, novo usmjerenje koje nam Gospodin daje, koje nam daje vjera. Pred Kristovim križem, maksimalnim izrazom njegova predanja, nitko ne može hvaliti samoga sebe.»[6]** U vrijeme svetog Pavla - također i danas - mnoge osobe traže ezoterična znanja, senzacionalne teorije, očekujući od njih spasenje. On je propovijedao *verbum crucis* - *besjedu o križu*.**[7]** I kako ne bi bilo zabune, sve nas poučava: *Židovi znake ištu i Grci mudrost traže, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak - i Židovima i Grcima -*

*Krista, Božju snagu i Božju mudrost.
Jer ludo Božje mudrije je od ljudi i
slabo Božje jače je od ljudi.***[8]**

Sadržaj i snaga tih riječi uvijek su aktualne i vrlo su nam prikladne za razmatranje, pogotovo ovih dana dok se pripremamo slaviti svetkovinu Uzvišenja svetoga križa 14. rujna. Od davnina taj je blagdan vrlo ukorijenjen u Crkvi i, konkretno, u ovome dijelu Crkve koji je Opus Dei. Činjenica da smo u godini posvećenoj svetom Pavlu, koji je toliko pisao o otajstvu križa, poziva nas da se bolje pripremimo i proslavimo ga s više veselja. Kako svakoga dana nijećemo sami sebe? Kolikom pobožnošću gledamo drveni križ, koji skriva toliko značenje? Ljubimo li žrtvu?

U životu svetoga Josemarije želja da se poistovjeti s Kristom na križu bila je prisutna od 2. listopada 1928. No i prije, dok je bio još vrlo mlad, Gospodin ga je pripremao malim i

velikim protivštinama koje je dopustio u njegovim godinama dječastva i mladenaštva. Poslije, jednom kada je Djelo bilo utemeljeno, On mu je jasno pokazao kako djelo treba biti ukorijenjeno u svetom križu. To mu je potvrdio u različitim prilikama i na vrlo različite načine; i premda naš Otac ponekad nije razumio zašto te patnje, uvijek je išao naprijed, uvjeren kako su to Božje nježnosti. Godine 1948., pišući u trećem licu, osvrnuo se na određene uspomene onih godina. Njegove riječi, autobiografske, daju nam svjetlo kako bismo razumjeli njegovu reakciju nakon neprekidnih susreta s križem Isusovim.

Gospodin je dopuštao da se nad njegovom osobom nadnesu brojne protivštine, kojima je kovao njegovu dušu. ***«Sjećam se jedne osobe koja je išla od jednog kraja na drugi kraj najsiromašnijih četvrti Madrida, sama sa svojom***

patnjom. Nastojao je ispuniti volju Božju, no našao se bez sredstava kojima bi ispunio zadatak koji je primio. Nije imao drugoga rješenja, nije poznavao drugog lijeka osim Križa, i ispio je kalež patnji do kraja. I jednom kada je odlučio zagrliti bol, mogao je kušati, kao opijen pijankom slatkih i gorkih patnji, radost onih riječi psalmista: et calix tuus inebrians quam praeclarus est (usp. Ps 22,5 Vulgata); tvoj kalež, koji me opija, koliko me čini sretnim! [9]

Možemo sami osobno oblikovati i druga pitanja koja nam pomažu kako bismo vidjeli kakva je konkretno naša ljubav prema križu, djelima. Kako primamo protivštine: bolesti, osobne neuspjehe, nepravedne napade, poteškoće u društvenom ili obiteljskom životu? Kako reagiramo pred svime neugodnim što se, a da to nismo tražili, pojavljuje u našem

životu? Nastojimo li na protivštine gledati nadnaravnim pogledom? Ispravljamo li se brzo nakon možda početne reakcije nerazumijevanja ili pobune, gledajući u svemu volju Božju, koji dopušta sve to za naše dobro? Kojeg li dobrog trenutka da ponovimo, pokušavajući, ona razmišljanja iz *Puti: Hoćeš li to, Gospodine?... Ja to također hoću!* [10]

Ne radi se o tome da budemo neosjetljivi pred boli - fizičkom ili moralnom - nego da uzdignemo pogled iznad onog trenutnog, Božjom pomoću, koja nam nikada ne nedostaje. Ono što je loše jest nastojati izbjeći patnju pod bilo koju cijenu; još više ako joj je uzrok vjernost istini.

To je naglasio Benedikt XVI., tijekom otvaranje godine svetoga Pavla, govoreći o poslanju svetoga Pavla.
Poziv na to da bude Apostol

pogana u isto je vrijeme i intrinzično poziv na trpljenje u zajedništvu s Kristom koji nas je otkupio po svojoj mucij. U svijetu u kojem je kleveta moćna, istina se plaća trpljenjem. Onaj koji nastoji izbjeći patnju, držati je po strani, drži podalje od sebe sam život i njegovu veličinu; taj ne može biti sluga istine i tako sluga vjere. Nema ljubavi bez patnje – bez patnje odricanja samoga sebe, preobraženja i očišćenje od samoga sebe za istinsku slobodu. Kada nema ničega za što je vrijedno trpjeti, čak i sam život gubi smisao. Euharistija – središte kršćanskog postojanja – temelji se na Isusovu služenju za nas; nastala je nakon patnje iz ljubavi koja je kulminirala na križu. Mi živimo po toj ljubavi koja daje samu sebe. Ona nam daje hrabrost i snagu da patimo s Kristom i za Njega u ovome svijetu, znajući da na taj način naš život postaje velik i zreo,

i istinit. U svjetlu Pavlovih poslanica vidimo da je proroštvo Ananiji za vrijeme Pavlova poziva postalo istinom u procesu propovijedanja poganima: «Ja ću mu uistinu pokazati koliko mu je za ime moje trpjeti.» Njegovo ga je trpljenje učinilo vjerodostojnim učiteljem istine – koji nije tražio svoju korist, svoju slavu ili osobno zadovoljstvo, nego se predao u ime Onoga koji nas je ljubio i predao se za nas sve.[11]

U nadolazećim tjednima liturgija nam pruža nekoliko spomendana naše Gospe: Mala Gospa, Ime Marijino, Gospa žalosna, i naša Gospa od milosrđa. Nastojmo se tih dana utjecati našoj Majci, učeći od nje kako iz neposredne blizine nasljedovati Isusa Krista – kako bismo se poistovjetili s Njim.

Kada molimo *Zdravo, kraljice*, kažemo: «Te nam poslije ovoga

progona pokaži Isusa - blagoslovljeni plod utrobe svoje!» Naša Blažena Djevica ne pokazuje nam samo Isusa, nego nas vodi k Njemu majčinskom nježnošću i slatkoćom. Dva su trenutka kada nam evanđelje prikazuje sliku Majke koja nam pokazuje svoga Sina. Jedan je na početku Isusova života, kada ga je pokazala pastirima i kraljevima da mu se klanjaju; drugi je onaj kojega se prisjećamo 15. rujna, na svetom prizoru Golgote.

Svojom tihom prisutnošću podno križa naša nas Majka poziva da gledamo njezina Sina. Kada uperimo pogled u Krista na križu, potaknuti smo da još jednom shvatimo kako **Bog nije otkupio svijet mačem, već Križem. Umirući** - rekao je Sveti Otac u jednoj od svojih propovijedi - **Isus širi svoje ruke. To je, na prvom mjestu, položaj tijela tijekom muke. On se dopušta pribiti zbog nas, kako bi nam dao**

svoj život. No, također, raširene su ruke u isto vrijeme položaj onoga koji moli, položaj koji zauzima svećenik kada, tijekom molitve, širi svoje ruke: Isus je preobrazio Muku, svoju patnju i svoju smrt, u molitvu, u čin ljubavi prema Bogu i čovječanstvu. Zbog toga su raširene ruke Raspetoga također gesta zagrljaja kojom nas On privlači k sebi, kojom nas On želi objumiti svojim rukama, s ljubavlju. Na taj je način On lik živoga Boga. On je Bog sam, i mi se možemo prepustiti u Njegove ruke.

[12]

Koliko smo često čuli svetoga Josemarije koji bi te riječi popratio značajnom gestom, kako Krist, Prvosvećenik, širi svoje ruke da bi nam svima izrazio dobrodošlicu: svakomu pojedinačno. Pokazao nam je na taj način kako sudjelovanje u Kristovu križu izražava znak predodređenja od Boga, iako nam je

teško shvatiti. ... ***nemoj vući križ za sobom. Nosi ga srčanije. Ako ga budeš s ljubavlju nosio, neće više biti bilo koji križ, nego...sveti križ. Ne gubi hrabrost pod križem. Prepuštanje sudbini nije velikodušno. Ljubi križ. Ako ga doista budeš ljubio, onda će tvoj križ biti...križ bez križa***».[13]

Od 12. do 15. rujna Benedikt XVI. će biti u Francuskoj radi 150. godišnjice marijanskih ukazanja u Lourdu.

Pratimo ga u duhu na njegovu putu, iskoristimo to kako bismo molili za sve one koji duševno i tjelesno trpe, da bi ih Gospodin oživio. Utječimo se Gospinu zagovoru, *Salus infirmorum*, *Consolatrix afflictorum*, također, kako bi ih dovela do toga da shvate da te patnje – sjedinjene s Kristom na Križu – postaju vrlo djelotvorne za dobro Crkve i spasenje duša.

Petnaesti rujna! I misli mi spontano polete prema don Alvaru koji je

preuzeo – svojim uobičajenim mirom i smirenošću – sveti teret Djela: neka i ti i ja uspijemo odgovoriti istom velikodušnošću.

Ne mogu još duljiti i pričati o putu po Aziji i Australiji i Oceaniji. Puno sam razmišljao o našem Ocu, o voljenom don Alvaru i također o svakome od vas pojedinačno. Kakva nas žitnica čeka! U Indiji, Hong-Kongu, Makau, Australiji, na Novom Zelandu, Filipnima, u Singapuru i Maleziji žetva je već vidljiva; i ako svi radimo, koliko daleko možemo doći!

Sa svom ljubavlju blagoslivlja vas
vaš Otac

+ Javier

Solingen, 1. rujna 2008

[1] Dj 9, 15-16

[2] Gal 2,19

[3] Isto, 20

[4] 2Kor 11, 24-29

[5] Isto 12, 9-10.

[6] Benedikt XVI., Opća audijencija, 8. 11. 2006.

[7] 1 Kor 1, 18.

[8] Isto, 22-25.

[9] Sv. Josemaría, bilješke s razmatranja, 15. 12. 1948.

[10] Sv. Josemaría, *Put*, 762.

[11] Benedikt XVI., Propovijed uoči početka godine svetoga Pavla, 28. lipnja 2008.

[12] Benedikt XVI., Propovijed u svetištu Mariazell, 8. rujna 2007.

[13] Sv. Josemaría, *Gospina krunica*, IV. žalosno otajstvo.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-rujan-2008/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-rujan-2008/) (7.08.2025.)